

ἄπαχος 1, ἀπογλειμμένος (βλ. ἀπογλείφω), ἄτροφος, κοκκαλιάρης, κολλημένος, λεανός, λιγνός, λίγκρινος, στεγνός, στεγνωμένος, φεγγερός, φτεναδούρα, ἀντίθ. βαρέλας, λιτρουβολίθαρος, χοντροός, χοντροπατάτας, χοντροόπιασμα, πιθάρας. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀγλ'μμένους, δύσμορφος, δυσειδής Σάμ. Συνών. ἀγαρθοκαμωμένος, ἀγαρθος 1β, ἀγριόφατσα, ἀμούσουδος, ἀνείδεος 1, ἄπλανος 2, ἄπλαστος Α1β, ἀσκημόθωρος, ἀσκημοκάττης, ἀσκημομούρης, ἀσκημομούττης, ἀσκημομούτσουνος, ἀσκημοπόρος, ἀσκημος 1, ἀσκημοσούλουπος, ἀσκημόφατσα, ἄχαρος, γαττομούρης, γαττομούτσουνος, γιδόχαρος, κακομούτσουνος, σκυλλομούρης, ἀντίθ. ὁμορφος, γραμμένος, κοῦκλος, κοντυλένιος, ὠραῖος. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γλ'μμένους, ἐπὶ νομισμάτων, ὁ ἐλλιπής κατὰ τὸ βάρος, λιποβαρής Ἡπ. (Ἰωάνν. Κουκούλ. κ.ά.): Τοῦ 'χι δῶξ' δέκα λίγρις, ἀλλὰ οἱ δυὸ ἦσαν γλ'μμένις κὶ δὲν τ'ς παραδέχεται Κουκούλ.

Ἡ μετοχ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὑ τοῦ Γλειμμένου Θεσσ. (Πήλ.).

γλείψαβος ἐπίθ. ἐνιχ. ἀγλείψαβος Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω διὰ τοῦ ἄορ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αβος.

Γλείφτρος, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γλείψας ἐπίθ. ἐνιχ. ἀγλείψας Μακεδ. (Βλάστ.) Θηλ. ἀγλείφου Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἡ μετοχ. ἄορ. τοῦ ρ. γλείφω.

Γλείψαβος, τὸ ὅπ. βλ.

γλειψιά ἡ, κοιν. γλ'ψιά Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ἀγλ'ψιά Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

A) Κυριολ., ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γλείφω κοιν.: Σιχαίνεται τίς γλειψιές τῆς γάττας - τοῦ σκύλλου κ.τ.τ. κοιν. Συνών. γλείψιμο.

B) Μεταφ. 1) Μικρὰ ποσότης, ὅσην δύναται νὰ λάβῃ τις δι' ἐνὸς λειχασμοῦ, ἐλάχιστόν τι κοιν.: Ἡ παλιοφαγὰνα ἔφαγε ὅλο τὸ παγωτὸ μοναχὴ τῆς καὶ δὲν ἔδωσε τοῦ παιδιοῦ οὔτε μιὰ γλειψιά. Πῆρε μιὰ γλειψιά μέλι καὶ τοῦ ἦρθε ἀηδία κοιν. Μιὰ γλειψιά χορτάρι σου 'φαγε (τὸ ζῶο) κ' ἐχάλασε τὸν κόσμον Πελοπ. (Κυνουρ.) Συνών. νυχιά, πρέζα, στάλα, σταλιά, σταλίτσα. 2) Βοιδογλειψιά, τὸ ὅπ. βλ., Εὔβ. (Στρόπον.) Ἐρεικ. Ὁθων. Μαθράκ.: Ἡ Τάσιω ἔχει μιὰ γλειψιά ἴσια πάνω 'ς τὸ κεφάλι τῆς Ἐρεικ. Ὁ Τέλης ἔχει μιὰ γλειψιά 'ς τὸ κοντούκι του, πού εἶναι σὰν νὰ δὸν ἔγλειψε τὸ βόγι τῇ θείᾳ-Ξένης (κοντούκι = κεφάλι, βόγι = βόδι) Ὁθων. Οἱ ἄνθρωποι ἔχ' ἀγλ'ψιές 'ς τοῦ γλέφαρον, ὅταν τὰ μαλλιά τ'ς γυρίζ' ἀνάπουδα (γλέφαρον = μέτωπον) Στρόπον. Συνών. βοιδογλειψία, βοιδογλειψιά, βοιδολεξιξιά, βοιδολεχιξιά. 3) Ἡ ὑπερβολικὴ φιλοφροσύνη, ὁ κολακευτικὸς λόγος Ἡπ. (Κόνιτσ. κ.ά.): Σιφουρτουθῆτι μ' κ' ἐγὼ ἀγλ'ψιές δὲ θέλουν. Συνών. γαλίφεμα, γαλί-

φιά, γαλίφισμα, γλειψιματάκι, γλείψιμο, κολακεία, μαλαγανιά.

γλειψιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀγλειψιάρ'ς Στερελλ. (Παρνασσ.) Οὐδ. ἀγλειψιάρ'κον Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλειψιά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

1) Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα ἢ κλίσιν εἰς τὸ νὰ λείχῃ Λεξ. Δημητρ.: Γλειψιάρικο σκυλλί. **2)** Μεταφ., γλείψας, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Παρνασσ.): Τοῦ πιθί τ'ς εἶνι ἀγλειψιάρ'κον. Συνών. βλ. εἰς λ. γλείφτρος.

γλειψιματάκι τό, σύνθηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γλείψιμο.

A) Κυριολ., ἐλαφρὰ λεῖξις σύνθηθ.: Χάλασε τὸν κόσμον, γιατί ὁ σκύλλος τοῦ ἔκανε ἓνα γλειψιματάκι 'ς τὸ πόδι. Εἶναι πολὺ μίξερ, ἓνα γλειψιματάκι ἔκανε 'ς τὸ γλυκὸ καὶ τοῦ ἦρθε ἐμετός σύνθηθ.

B) Μεταφ. **1)** Γλείψιά Β3, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Αὐτὸς εἶναι μάννα 'ς τὰ γλειψιματάκια, παντρεύει καὶ δεσπότη. Μόνο μὲ κανένα γλειψιματάκι θὰ τελειώσῃς τίς δουλειές σου σύνθηθ. **2)** Μικρὰ ποσότης γλῶσσης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μιὰ 'νχιὰ γλειψιματάκι 'ναι 'κεῖ ὅξω 'ς τὸ χωραφάκι κὶ ἂ σφυωνοῦμε, νὰ σ' τὸ πλευρώσω, νὰ τὸ γλείψῃ τὸ μονάρι μου ('νχιὰ = νυχιά).

γλειψιματίας ὁ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλείψιμο διὰ τοῦ πληθ. καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίας.

Κυρίως ὡς ἔκφρασις τοῦ στρατιωτικοῦ, δημοσιοῦπαλλήλικου κ.τ.τ. βίου, ὁ διὰ τῆς κολακείας ἢ τῶν γνωριμιῶν τοῦ ἐξασφαλίζων εὐνοϊκὴν μεταχείρισιν εἰς τὰς μεταθέσεις, τὰ καθήκοντα κλπ. πολλὰχ.: Ἡ Νάδους εἶνι μιγάλους γλειψιματίας. Ἀκόμη δὲν ἦρθε 'ς τὴ μονάδα, κὶ πῆρε μιτάθισ' γιὰ τ'ν Ἀθήνα Θεσσ. (Λάρις.)

γλείψιμο τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γλείψιμον Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλείψ'ιμο Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) γλείψ'ιμον βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ Βυζαντ. γλείψιμον. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

A) Κυριολ., γλείψιά Α, τὸ ὅπ. βλ., κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐκανε τέτοιο γλείψιμο 'ς τὸ πιάτο, πού δὲ χρειάζεται πλύσιμο. Αὐτὸς ὁ ξελιγωμένος χλαπάρισε τὸ κρέας κ' ἔκανε καθρέφτη τὸ ταψὶ ἀπ' τὸ γλείψιμο κοιν. Τὸ λαχτυλίδι γλείψιμο καὶ οὐλα 'νίδκονται (ὅταν γίνῃ γλείψιμο τοῦ δαχτυλιδιοῦ, ὅλα γίνονται ἐκ παραμυθ.) Σταυρ.

B) Μεταφ. **1)** Γλείψιματάκι Β1, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Πρήστηκε ἡ γλῶσσα του ἀπὸ τὸ γλείψιμο, γιὰ νὰ διοριστῇ καὶ τώρα κάνει τὸν κάργα. Δὲν εἶναι ἐπιτήδειος 'ς τὸ γλείψιμο, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει προκοπὴ κοιν. Μουρέ, εἶδα γλείψιμο 'ναι πού τοῦ κάνουσι, ἢ μιὰ τότε χαδεύγει ἀποδὰ κ' ἢ ἄλλη ἀποκεῖ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γλείψιά Β3. **2)** Γλείψιματάκι Β2, τὸ ὅπ. βλ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Θὰ βάλῃ τὴ ζούλα μου ν' ἀπογλείψῃ ἐκεῖνο τὸ γλείψιμο, πού 'ναι 'κεῖ ὅξω 'ς τὴ Λουράδα (ζούλα = κατσίκια).

γλειψοκουτάλα ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γλείφω καὶ τοῦ οὐσ. κουτάλα.

